

Bram en het sleuteltje

Riek Houtman

JAN HAAN N.V. - GRONINGEN

RIEK HOUTMAN

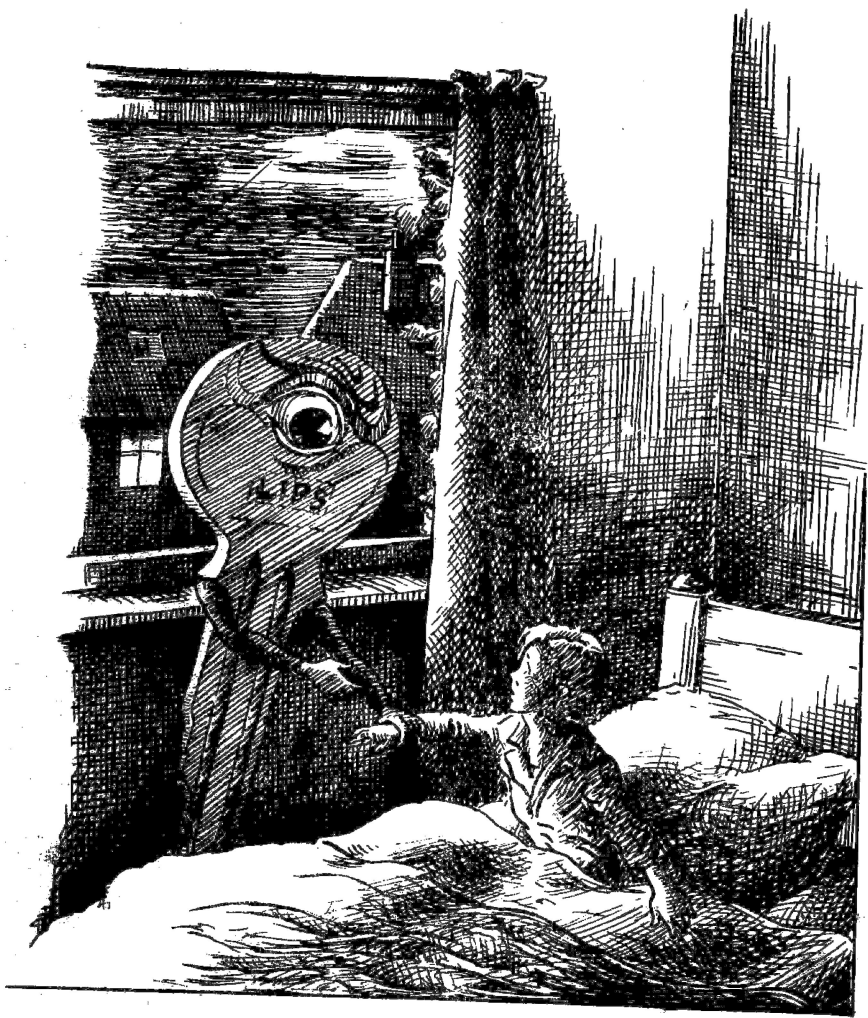
BRAM

en het sleu-tel-tje

GEILLUSTREERD DOOR TONNY SCHUURSMa

JAN HAAN N.V. - GRONINGEN

1. In de klas

„Psst . . . pssst, hé Wim, Wim-my kijk eens!”

Bram-me-tje zit scheef in z'n stoel-tje en stoot Wim te-gen z'n arm.

Dan kijkt hij stil-le-tjes e-ven naar de juf-frouw.

Nee hoor, ze ziet niets.

„Wim, kijk dan, jòh!

Ik heb em van m'n Moe-der.

Nou kan ik lek-ker zelf de deur o-pen ma-ken.”

Wim kijkt met gro-te o-gen naar de sleu-tel in Bram-me-tje's hand.

„Heb je die van je Moe-der, Bram? Is 't een ech-te, van de voor-deur?”

„Ja, na-tuur-lijk, zie je dat niet. Leuk, hé?”

„Stil, jon-gens, niet bab-be-len.

Heb je je mat-je al klaar, Bram-me-tje en jij, Wim. Nee? Nu, dan zou ik maar vlug door-wer-ken.”

Bram-me-tje en Wim vlech-ten nu ij-ve-rig ver-der.

Het is heel stil in de klas; al-le kin-de-ren wer-ken hard.

„Fijn mat-jes vlech-ten”, denkt Bram-me-tje.

Hij kijkt eens naar z'n mat-je.

„Wat wordt dit een mooi-e; net een fi-guur-tje uit de mo-za-lek-doos.

Zou de juf-frouw 't ook zo mooi vin-den? Wacht . . . e-ven vra-gen.

Juf, juf-frouw, kijk es, mooi hé?”

De juf-frouw komt naar hem toe en fluis-tert: „St, niet zo hard, Bram-me-tje.

Ja zeg, dat heb je prach-tig ge-daan, hoor.

Nog maar twee draad-jes hé, dan heb je het af.”

„Ja, juf-frouw, en kijk eens . . . ik heb een sleu-tel.”

Bram-me-tje grijpt naar z'n pad-vin-ders-riem, waar de sleu-tel aan hangt.

Hij krijgt een kleur van schrik, want... de sleu-tel hangt er niet aan.

Hij kijkt op de grond; maar ook daar is de sleu-tel niet.

„Ben je je sleu-tel kwijt, Bram-me-tje? Mis-schien heb je hem wel thuis la-ten lig-gen.

Of, voel eens in je zak; heb je hem daar soms in ge-stopt.”

Maar hoe Bram ook zoekt, de sleu-tel is niet te vin-den.

„Heb jij Bram z'n sleu-tel ge-zien, Wim?” vraagt de juf-frouw.

„Nee, juf-frouw, straks wel; toen heeft Bram-me-tje hem aan me la-ten zien.

Maar toen heeft hij em gauw weg-ge-daan, want we mocht-ten niet pra-ten.”

„Je moet ook maar eens in je zak-ken voe-len, Wim, mis-schien zit hij daar wel in.”

Maar ook in Wim's zak-ken is geen sleu-tel te vin-den.

„Wat voor sleu-tel was het, Bram-me-tje?” vraagt de juf-frouw.

„Zo'n klein-tje, juf-frouw, met een gaa-tje er in.

Hij kon zo aan dit haak-je han-gen. Hij is van onze voor-deur.”

„Waar-om heb je die sleu-tel dan ook niet aan de juf-frouw

ge-ge-ven? Je mag im-mers geen speel-goed blij je hou-dén.
Ik zou nu maar door-wer-ken, Bram, en dan mag je om vier uur
nog e-ven gaan zoe-ken.

Juf-lie ook aan 't werk, kin-de-ren, en nu niet meer pra-ten."

Al-le kin-de-ren gaan nu weer ver-der.

Na-tuur-lijk za-ten of ston-den ze net al-le-maal naar Bram-me-tje
te kij-ken.

Bram-me-tje werkt nog niet, hij heeft wel z'n vlecht-pen in z'n
hand, maar hij rijgt hem er niet door heen.

Hij zit te den-ken.

Hij zit een beet-je in angst.

Waar-om?

Om-dat Bram-me-tje die sleu-tel he-le-maal niet mee mocht
ne-men.

Na het e-ten, van-mid-dag, ging Moe-der vaat-was-sen en
Bram-me-tje was al-leen in de ka-mer.

Hij liep te zoe-ken naar z'n tol.

Op-eens zag hij het sleu-tel-tje lig-gen.

„Wat een mooi ding, 't past pre-cies aan m'n riem", dacht
Bram-me-tje.

Toen heeft hij het sleu-tel-tje er aan ge-han-gen en hij heeft
Moe-der om het hoek-je van de keu-ken-deur ge-vraagd, of hij
naar school mocht gaan.

En Moe-der weet er niets van, dat het sleu-tel-tje niet meer op
de ra-di-o ligt.

En nu is het weg.

O, wat zal Moe-der wel zeg-gen!

Zou ze al ge-merkt heb-ben, dat het weg is?

Bram-me-tje zit op z'n stoel-tje te draai-en van angst.

Hij zoekt nog eens in z'n zak-ken en loert nog eens onder z'n
stoel-tje en ta-fel-tje.

„Bram-me-tje, ben je al klaar?" hoort hij de juf-frouw op-eens
zeg-gen.

Hij schrikt op.

Klaar, waar-mee?

O ja, na-tuur-lijk met z'n mat-je.

Nee, o nee, nog lang niet.

De twee reep-jes lig-gen er nog net zo.

Vlug maakt hij z'n mat-je af en is nog net op tijd klaar.

Om vier uur blijft Bram-me-tje nog e-ven zoe-ken.

Maar hij vindt niets.

De juf-frouw zoekt ook mee, maar het sleu-tel-tje blijft weg.

„Je moet het maar aan je Moe-der ver-tel-len, Bram.

Kun je nu niet in huis?”

„Ja-wel, juf-frouw. Moe-der is wel thuis.”

„Waar-om heb je het dan ook mee-ge-bracht? Een klei-ne jon-gen hoort ook geen huis-sleu-tel te heb-ben.”

Bram-me-tje geeft de juf-frouw maar gauw een hand en glipt de deur uit.

2. Zou Moe-der het al we-ten?

Heel lang-zaam loopt hij naar huis.

Hij durft haast niet naar Moe-der te gaan.

Zou ze het al ge-zien heb-ben . . . dat het sleu-tel-tje weg is?

Of . . . zou ze mis-schien nog niet eens we-ten, dat het weg is?

O, maar dan zegt hij er ook niets van te-gen Moe-der.

Hij is op-eens niet zo erg bang meer en loopt wat vlug-ge-t door.

Moe-der zit voor het raam kou-sen te stop-pen.

Als Bram-me-tje zacht-jes te-gen het raam tikt, kijkt ze op.

Ze lacht vrien-de-lijk te-gen hem en staat vlug op om o-pen te doen.

„Ge-luk-kig”, denkt Bram-me-tje, „ze heeft er nog niets van ge-merkt.”

Hij zucht van blijd-schap en stapt vlug naar bin-nen.

„Moe-der, we heb-ben zo'n mooi mat-je ge-maakt, we moch-ten het zelf be-den-ken en 't leek net een fi-guur-tje uit de mo-za-iek-doos.”

„Wat fijn, Bram-me-tje, ik zal blij zijn, als ik al die mooi-e din-gen, die je op school maakt, ook kan zien.”

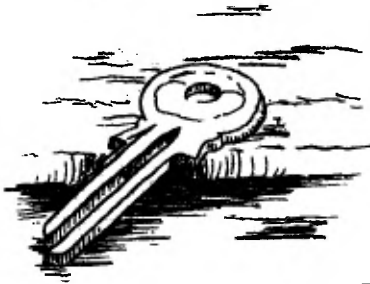
„Ja, Moes, maar dan moet U toch wach-ten tot de gro-te va-can-tie. Als we dan naar huis gaan, krij-gen we al-les mee, heeft de juf-frouw ge-zegd.”

„Nu dan moet ik nog maar een poos-je ge-duld heb-ben, hé, Bram-me-tje, want dat duurt nog wel een paar maan-den.

Ga nu maar eerst e-ven je ou-we trai-nings-pak aan-trek-ken.

Als je dan be-ne-den komt, krijg je een lek-ker kop-je thee.”
„En mag ik dan bui-ten gaan spe-len, Moes?”
„Nu, voor-uit dan maar, schiet dan maar gauw op.”
Bram-me-tje holt naar bo-ven, vlug trekt hij z'n lange broek uit en ook z'n blou-se.
Hij zingt on-der-hand een vers-je, dat hij pas op school ge-leerd heeft en daar-door hoort hij niet, dat er iets uit z'n broeks-pijp valt.
O . . . , Bram-me-tje . . . als je dat eens ge-hoord had!
Als je dat eens ge-zien had!
Wat zou je dan blij ge-weest zijn.
Ja, want nu zingt Bram-me-tje wel heel hard dat leu-ke lied-je, maar dat doet hij niet, om-dat hij zo blij is.
Dat zingt hij, om-dat hij dat stem-me-tje niet wil ho-ren.
Dat stem-me-tje daar bin-nen in hem.
Dat stem-me-tje zegt: „O Bram-me-tje, wat zal je Moe-der het erg vin-den, als ze merkt, dat het sleu-tel-tje weg is.
En nu heb je 't niet al-leen weg-ge-no-men, maar ook nog weg-ge-maakt.
Nu weet nie-mand meer, waar het is.”
Maar Bram-me-tje wil dat stem-me-tje niet ho-ren.
Hij gaat nog har-der zin-gen en doet vlug z'n an-de-re lan-ge broek aan en z'n ou-we wind-jack.
Dan gaat hij gauw naar be-ne-den.

3. Het sleu-tel-tje

En bo-ven op de slaap-ka-mer -- daar ligt heel al-leen een klein, mooi sleu-tel-tje.

Het ligt op de grond.

Vlak te-ge-n het kleed-je aan, dat voor Bram-me-tjes bed ligt. Hoe is dat sleu-tel-tje daar toch ge-ko-men?

Ja, dat is zo ge-beurd!

Bram-me-tje wil-de vlug z'n sleu-tel-tje weg-stop-pen, om-dat de juf-frouw zei, dat ze niet moch-ten pra-ten.

Toen heeft Bram-me-tje het sleu-tel-tje niet aan het haak-je ge-han-gerr, maar in z'n zak ge-stopt.

Maar hij heeft er he-le-maal niet aan ge-dacht, dat daar een gat in zat.

Het mooi-e sleu-tel-tje zat eerst wel e-ven in de zak.

Maar toen Bram-me-tje de juf-frouw riep, ging hij e-ven staan en toen . . . toen rol-de dat mooi-e sleu-tel-tje zo-maar door het gat heen en 't viel naar be-ne-den.

Bram-me-tje heeft er niets van ge-merkt.

Lag het sleu-tel-tje toen op de grond?

O nee hoor, 't zat in een heel don-ker hol-le-tje, weet je wáár?

Bram-me-tje had in z'n lan-ge broek van on-de-ren e-las-tiek.

Dat was lek-ker warm, vond Moe-der.

Daar he-le-maal on-der in de pijp, daar lag toen het sleu-tel-tje.

En Bram-me-tje heeft het o-ver-al ge-zocht en hij wist niet eens, dat het sleu-tel-tje zo dicht bij hem was.

Dat het he-le-maal te-ge-n z'n been aan-ge-kro-pen was.

O, als Bram-me-tje dat toch eens ge-wet-en had!

Maar het sleu-tel-tje zei niets. Het lag maar heel rus-tig in dat lek-ke-re, war-me hol-le-tje.

Maar op-eens wordt het sleu-tel-tje van z'n mooi-e plaats-je ge-duwd.
Bram-me-tje trekt z'n lan-ge broek uit.
Dan valt het sleu-tel-tje op de grond.
Maar Bram-me-tje ziet het niet.
Bram-me-tje hoort het niet.
Dan ligt het sleu-tel-tje daar.
Heel al-leen in de slaap-ka-mer en nie-mand weet het.
Het ligt daar maar te wach-ten.

4. Zo'n on-deugd

Bram-me-tje is naar be-ne-den ge-gaan.
Moe-der heeft al een kop-je thee in-ge-schonken en er een koek-je bij-ge-legd.
„Bram-me-tje, kijk eens, hier staat je thee al.
En een lek-ker koek-je er bij, om-dat je zo'n mooi mat-je ge-maakt hebt.”
E-ven strijkt Moe-der met haar hand o-ver Bram-me-tjes haar.
„Dank U wel, Moe-der”, zegt Bram-me-tje.
Dan drinkt hij vlug z'n thee op en roept naar Moe-der: „Dag, Moes, ik ga spe-len, hoor.”
Moe-der is al weer aan 't kou-sen stop-pen.
Ze zegt: „Goed, Bram-me-tje, maar in de buurt blij-ven, hoor.”
Bram-me-tje loopt nu op straat.
Hij heeft z'n koek-je in z'n hand.
Af en toe knab-belt hij er een stuk-je af.
Maar 't is zo raar, het smaakt niets lek-ker.
Hij moet on-der 't knab-be-len ook maar steeds den-ken. „O, als Moe-der 't eens wist, dan zou ze niet zo'n lek-ker koek-je ge-ge-ven heb-ben.”
Bram-me-tje gaat naar een paar jon-gens toe.
Ze zijn aan 't spe-len met een bal.
Als de bal vlak bij hem is, geeft hij er op-eens en har-de trap te-gen.
De bal vliegt door de lucht.
Dan ... pats te-gen een gro-te win-kel-ruit.

Bram-me-tje krijgt een kleur van schrik.

Maar ge-luk-kig is de ruit niet stuk.

O kijk, daar komt op-eens een mijn-heer uit de deur van de win-kei.

Hij schudt z'n vuist tegen de jon-gens en roept: „Wil-let-jul-lie dat wel eens la-ten, le-lij-ke on-deug-den! An-ders stuur ik de po-li-tie op je af.”

De jon-gens hol-len ver-schrikt weg. Bram-me-tje ook.

Dan zegt Kees: „'t is jouw schuld, na-re jon-gen.

Jij gaf de bal een trap en 't is niet eens jouw bal.

Schiet maar gauw op hoor, je mag heel niet mee doen hé, jon-gens?”

Bram-me-tje zegt boos: „Ik wil niet eens mee-doen, hoor.”

En hij loopt met een kwaad ge-zicht weg.

Zie je dat nou, nu kan hij niet eens fijn gaan bal-len met de an-de-re jon-gens.

Al-les is e-ven ver-ve-lend, bah, wat zal hij nu gaan doen?
Er zit een klein meis-je op de stoep-rand.
Pla-gend trekt Bram-me-tje aan haar lan-ge krul-len.
„Au, na-re jon-gen”, huilt het meis-je en loopt vlug naar haar
moe-der.
Dan op-eens wordt er op een ruit ge-bonsd.
Bram-me-tje kijkt, wie dat doet en ziet, dat het zijn moe-der is.
Ze wenkt hem en Bram-me-tje loopt naar de deur.
Zou Moe-der 't ge-zien heb-ben of zou ze het sleu-tel-tje mis-sen?
Moe-der kijkt zo boos.
Ze zegt: „Voor-uit, on-deu-gen-de jon-gen. Als je niets an-ders
doet dan pla-gen, dan blijf je maar bin-nen.
Wat man-keert je toch, wat doe je toch raar!
Is er iets, Bram-me-tje?”
„Nee, Moe-der”, zegt hij en gaat met een boos ge-zicht op een
stoel zit-ten.
O, Bram-me-tje, wat ben je toch dom, nu heb je nog ge-jokt ook!
Waar-om heb je 't niet di-rect gezegd?
Dan zou je niet zo on-rus-tig meer zijn.
Maar Bram-me-tje zegt niets.
Hij vindt het zo erg, als Moe-der zo boos en ook zo ver-drie-tig is.

5. Ik heb het ge-won-nen

Na het e-ten is Moe-der niet boos meer op Bram-me-tje.
Ze ver-telt hem nog een leuk ver-haal-tje en Bram ver-geet z'n
angst om het sleu-tel-tje he-le-maal.
Hij heeft de groot-ste pret, als Moe-der van het poes-je ver-telt,
dat in de stroop viel.
Jan en Wil-ly, Bram-me-tjes broer-tje en zus-je, heb-ben ook
zo'n pret.
Als het ver-haal-tje uit is, moe-ten ze al-le drie naar bed.
Ze ge-ven Va-der vlug een nacht-zoen en hol-len dan naar
bo-ven.
„Wie 't eer-ste uit-ge-kleed is, jon-gens”, zegt Moe-der.
Moe-der helpt Wil-ly, want die is nog een beet-je te klein om
het al-leen te doen.

Maar Jan en Bram-me-tje kun-nen het wel zélf.
Ze haas-ten zich, om toch maar 't eer-ste klaar te zijn.
Hé ge-luk-kig, Bram-me-tje duikt in bed. „Ge-won-nen,
ge-won-nen!” roept hij heel hard en gaat van ple-zier op z'n
hoofd in bed staan. Hij kan 't al een beet-je en is daar erg trots op.
Dan zegt Moe-der: „Zie-zo, jon-gens, nu bid-den en dan gauw
gaan sla-pen.”
Bram-me-tje en Jan gaan op hun knie-tjes in bed zit-ten en
zeg-gen om de beurt hun ge-bed-je op.
Dan stopt Moe-der hen lek-ker toe en geeft ze een kus.
Ze gaat zacht-jes naar be-ne-den en dan lig-gen Jan en Bram-
me-tje sa-men in 't gro-te bed.
Wil-ly slaapt in een an-der ka-mer-tje.
Jan slaapt al gauw, maar Bram-me-tje niet.
Hij ligt maar te draai-en.
Hij ligt dan eens op z'n rug.
Dan weer op z'n zij of op z'n buik.
En sla-pen? O nee, d a t kan hij niet.
Dat stem-me-tje bin-nen in hem is weer zo aan 't fluis-te-ren.
Het zegt: „Bram-me-tje, nu heb je wel ge-beden, of God je al
je stou-tig-he-den wil ver-ge-ven, maar je hebt het niet eens
eer-lijk aan Va-der en Moe-der ge-zegd van het sleu-tel-tje.
Je denkt toch niet, dat God je dan ver-ge-ven kan?”
Bram-me-tje weet het wel, o ja!
Maar hij gaat het toch niet ver-tel-len.

„M o r - g e n, als ik eerst nog eens goed op school ge-zocht heb,
dan zal ik het ver-tel-len”, denkt hij.

En zo valt hij in slaap.

Vlak voor het bed ligt een kleed-je.

En on-der dat kleed-je . . . ligt een sleu-tel-tje.

Maar nie-mand weet het.

Het sleu-tel-tje lag eerst n a a s t het kleed-je.

Maar toen Bram-me-tje zo wild in bed sprong, toen schoof het
kleed-je een beet-je schuin.

Toen schoof het kleed-je o v e r het sleu-tel-tje.

Nu ligt het w e e r op een don-ker plek-je. Net als eerst . . . in
Bram-me-tjes lan-ge broek.

6. Jij, jij hebt het ge-daan!

Bram-me-tje slaapt.

Maar op-eens . . . o wat is dat!

Bram-me-tje duikt met z'n hoofd weer diep on-der de de-kens.

Maar de de-kens wor-den weg-ge-trok-ken en voor Bram-me-tjes
bed staat . . . een he-le gro-te sleu-tel.

Net zo'n sleu-tel als het sleu-tel-tje van de voor-deur.

Maar de-ze is veel . . . veel gro-ter.

Nog gro-ter dan Bram-me-tje zelf.

O, Bram-me-tje durft haast niet meer naar die gro-te sleu-tel
te kij-ken.

Hij knijpt z'n o-gen dicht.

Maar dan zegt de sleu-tel: „Nee, Bram-me-tje, kijk me maar
eens goed aan.”

Bram-me-tje moet nu wel kij-ken, want die stem klinkt zo
streng . . . zo boos.

Dan ziet hij, dat de-ze sleu-tel een ge-zicht heeft.

Het gaat-je is z'n oog.

O, wat grie-ze-lig, vindt Bram-me-tje dat.

Maar hij durft zijn o-gen niet dicht te doen.

„Weet je wie ik ben, Bram-me-tje?

Ik ben de ko-ning van al de sleu-tels.

Ik moet goed op al m'n sleu-tels pas-sen. En nu ben ik er één

kwijt. Het sleu-tel-tje van jul-lie voor-deur ligt niet meer op de ra-di-o.

Ie-mand heeft het weg-ge-pakt en dat ben jij.

Jij, jij hebt het ge-daan."

De sleu-tel kijkt Bram-me-tje met zijn e-ne oog heel . . . heel boos aan.

„Jij hebt het sleu-tel-tje weg-ge-maakt en nu kom ik je ha-len. Ik zal je op-slui-ten in een hok en ik zal de deur op slot doen met al-le sleu-tels, die ik heb."

De sleu-tel buigt zich naar vo-ren en wil Bram-me-tje pak-ken. Maar dan gilt Bram-me-tje: „Nee, niet doen. Ik zal hem wel op-zoe-ken.

Ik zal het nooit meer doen.

Ik zal net zo lang zoe-ken tot ik hem vind."

„Nee, ik zal je toch mee-ne-men, want je bent erg stout ge-weest."

De sleu-tel pakt Bram-me-tje beet en tilt hem om-hoog en vliegt met hem de ka-mer uit.

Bram-me-tje spar-telt met ar-men en be-nen.

Dan, op-eens, laat de sleu-tel hem los.

Bram-me-tje valt, hij gilt van angst.

Boem . . . Bram-me-tje doet z'n oog-jes o-pen.

O, ge luk-kig de sleu-tel is weg.

Hij wrijft z'n o-gen eens uit.

Hij be-grijpt er niets van.

De sleu-tel heeft hem toch mee-ge-no-men en toen ze bui-ten in de lucht vlo-gen, toen is hij toch ge-val-len?

En nu ligt hij hier naast z'n bed.

Hoe kan dat nu?

Dan gaat de deur zacht-jes o-pen en Moe-der komt bin-nen.

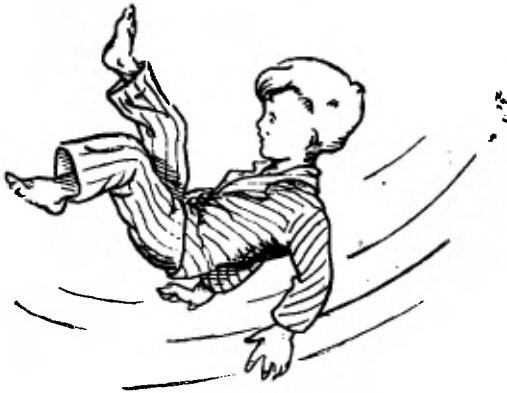
Ze beurt Bram-me-tje op en zegt:

„Maar, jon-gen, wat ga je nu doen? Ga je naast je bed lig-gen? Ik zou er maar gauw in-kruip-en, zo, en lek-ker on-der de de-kens."

Moe-der stopt Bram-me-tje vlug in bed en trekt de de-kens o-ver hem heen.

„Nu niet meer zo woe-len hoor, Bram-me-tje, an-ders rol je weer je bed uit."

Bram schudt van nee.

Hij denkt: „Ik heb he-le-maal niet ge-woeld.”

Moe-der geeft hem een kus en zegt:

„Slaap maar lek-ker hoor, jon-gen. Wel-te-rus-ten!”

Bram-me-tje roept ook „wel-te-rus-ten”, en kruipt dan heel diep on-der de de-kens.

„Als de sleu-tel nu maar niet te-rug komt, om me te ha-len”, denkt hij.

„Ik zal mor-gen heus heel goed gaan zoe-ken en dan zal ik hem gauw op de ra-di-o leg-gen.

Ik zal nooit meer aan de sleu-tel ko-men.”

Spoe-dig valt Bram-me-tje weer in slaap.

Hij droomt nu ook niet meer en Moe-der kan hem de vol-gen-de mor-gen haast niet wak-ker krijgen, zo vast slaapt hij.

7. Zou God boos zijn?

Bram-me-tje is op weg naar school. Hij loopt heel hard . . . hij is een paard. Hij trap-pelt met z'n voe-ten en holt . . . holt! Dan komt hij bij de school. Daar staan nog veel meer jon-gens en ook meis-jes.

Bram-me-tje holt naar Wim.

Wim is z'n vriend en daar-om vraagt hij aan Wim:

„Doe je mee, Wim, ik was het paard en jij de koet-sier.”

Nu, daar heeft Wim wel zin in.

Hij grijpt Bram-me-tje bij z'n arm en hup . . . daar gaat het.

Ze ren-nen heen en weer tot de deur van de school o-pen gaat.
Dan gaan ze ook naar bin-nen, net als al-le an-de-re kin-de-ren.
Als Bram-me-tje de juf-frouw een hand-je geeft, vraagt deze:
„En, Bram-me-tje, heb je de sleu-tel nog ge-von-den?”

Bram-me-tje schrikt. Hij schudt van nee en gaat dan maar gauw
op z'n stoel-tje zit-ten.

Er komt ie-mand bin-nen.

De moe-der van Cor-ry en de juf-frouw staan dan sa-men te
pra-ten.

Als de moe-der weg is, ver-geet de juf-frouw aan Bram-me-tje
te vra-gen, wat Moe-der er van zei.

Bram-me-tje denkt: „Ge-luk-kig, nu hoef ik niet te ver-tel-len.”

De juf-frouw gaat eerst met de kin-de-ren zin-gen en daar-na bidt
zij met hen.

Dan ver-telt ze een ver-haal uit de Bij-bel.

Bram-me-tje vindt dat al-tijd zo fijn. Hij luis-tert heel goed en
ver-telt dan thuis, aan Moe-der, het he-le ver-haal na.

De juf-frouw ver-telt van Jo-zef. Jo-zef wordt door zijn broers
ver-kocht aan vreem-de man-nen.

Die vreem-de man-nen ne-men Jo-zef mee naar hun ei-gen land.

Daar moet Jo-zef heel hard wer-ken.

De broers zijn zo blij, dat ze Jo-zef kwijt zijn.

Ze heb-ben zo'n he-kel aan hem, want hun Va-der houdt zo
heel veel van Jo-zef.

Va-der ver-went Jo-zef en geeft hem mooi-e ca-deau-tjes en zij
krij-gen niets.

De broers zijn zo ja-loers op Jo-zef ge-wor-den.

Daar-om heb-ben ze hem ver-kocht.

En te-gen hun Va-der heb-ben ze ge-jokt.

Ze heb-ben de mooi-e, ge-keur-de man-tel van Jo-zef in stuk-ken
ge-scheurd.

Ze heb-ben een bok-je ge-slacht en toen die stuk-ken met bloed
be-smeerd.

Toen heb-ben ze die stuk-ken naar hun Va-der ge-bracht en
ge-zegd:

„O, Va-der, wij heb-ben de-ze stuk-ken ge-von-den.

Zijn die niet van Jo-zef's man-tel?”

Va-der zag het da-de-lijk en schrok.

„O, mijn Jo-zef, mijn lie-ve jon-gen.

Hij is vast door een wild dier ge-pakt. O, nu is mijn lie-ve jon-gen dood."

Die ar-me Va-der heeft zo'n ver-driet en de broers doen net, of ze ook ver-drie-tig zijn.

Ze jok-ken te-gen hun Va-der en ma-ken hem heel . . . heel erg ver-drie-tig. Nie-mand weet het, dat die broers zo ge-jokt heb-ben.

Nie-mand? Ja, toch wel.

Eén-is er, Die al-les ge-zien heeft.

Die weet ook, waar Jo-zef nu is.

Die E-ne, dat is . . . G o d !

G o d weet a l-l e s. Hij ziet en hoort je al-tijd.

Hij is heel ver-drie-tig, als je jokt of als je an-de-re le-lij-ke din-ge-n doet."

Bram-me-tje heeft heel stil zit-ten luis-te-ren.

Hij kan nu in-eéns niet stil meer zit-ten.

Hij krijgt zo'n naar ge-voel en z'n hart-je klopt zo on-rus-tig.
 Hij moet nu in-eens weer aan het sleu-tel-tje den-ken.
 Zou God nu ver-drie-tig zijn, om-dat ik dat sleu-tel-tje weg-ge-pakt heb?
 En ik heb gis-te-ren ook ge-jokt te-gen Moe-der, toen ze vroeg, of er wat was."
 Bram-me-tje luis-tert he-le-maal niet meer naar de juf-frouw.
 Hij moet maar steeds weer op-nieuw er aan den-ken, dat God nu boos op hem is en ver-drie-tig.
 Op-eens zegt de juf-frouw: „Ja, kin-de-ren, maar weet je wat nu zo fijn is?
 Als je spijt hebt, als je zelf ook ver-drie-tig bent, om-dat je weer stout ge-weest bent, en je ver-telt al-les aan God.
 Als je dan aan God vraagt, of Hij je ver-ge-ven wil, dan wil God dat al-tijd.
 God ver-geeft je telkens weer, als je er maar om bidt en als je dan je best doet, dan is God niet ver-drie-tig meer."
 Ja, toen de juf-frouw dat zei, toen luis-ter-de Bram-me-tje ge-luk-kig weer.
 En nu weet Bram-me-tje op-eens wat hij gaat doen.
 Hij buigt z'n hoofd-je een beet-je en doet z'n oog-jes dicht.
 En heel . . . heel zacht bidt Bram-me-tje:
 „Lie-ve Heer, wilt U 't me als-tu-blijft ver-ge-ven? Ik zal al-les aan Moe-der ver-tel-len en wilt U dan ma-ken, dat we de sleu-tel weer vin-den? A-men."
 Dan is Bram-me-tje niet ver-drie-tig meer.
 Hij zit ook niet meer te den-ken.
 Hij gaat flink z'n best doen
 Hij wil nu graag een heel flin-ke jon-gen zijn.

8. Naar de dok-ter

Moe-der is aan 't werk.
 Jan en Bram-me-tje zijn naar school.
 Wil-ly is in de tuin aan 't spe-len.
 Ze zit op de schom-mel.
 Op-eens hoort Moe-der een gil en dan hoort ze Wil-ly heel hard hui-len.

Moe-der loopt met de stof-doek in haar hand de tuin in.
O, wat schrikt ze daar!
Wil-ly ligt voor-o-ver op de grond en houdt haar hoofd-je met al-le-bei haar hand-jes vast.
Moe-der tilt haar op en dan ziet ze met-een, dat Wil-ly een gat in haar hoofd-je heeft.
Moe-der loopt vlug met haar naar bin-nen.
„Stil maar, Wil-ly, we zul-len gauw naar de dok-ter gaan.
Dan doet die er een mooi ver-band-je om en dan is 't zo o-ver.”
Moe-der zet Wil-ly e-ven op een stoel en pakt een scho-ne, wit-te doek uit de kast.
De-ze bindt ze om Wil-ly's hoofd-je.
Ze loopt naar de ra-di-o en wil het sleuteltje pak-ken.
Maar . . . het ligt er niet.
Moe-der kijkt op de grond en on-der het kleed.
Moe-der zoekt in haar tas en in de keu-ken. Op het or-gel en in de kast.
Maar Moe-der kan het niet vin-den.
En Wil-ly zit maar op de stoel te hui-len.
Haar hoofd-je doet zo'n pijn en Moe-der komt maar niet bij haar.
Moe-der zoekt maar, ze zoekt o-ver-al.
Op-eens zegt ze: „Kom maar, Wil-ly, dan moe-ten we maar zon-der sleu-tel gaan. Ik kan nu niet lan-ger meer zoe-ken.”
Moe-der neemt Wil-ly bij de hand en trekt zo maar de deur ach-ter zich dicht.
Ze gaan vlug naar de bus-hal-te.
O fijn, daar komt net een bus aan.
De chauf-feur zegt: „Zo, zus, ben je ge-val-len? Stap maar gauw in, hoor.”
Dan gaat de bus rij-den.
Wil-ly mag voor het raam-pje zit-ten.
An-ders vindt ze het al-tijd heel leuk, maar nu kijkt ze niet eens naar bui-ten.
Ze hangt maar te-gen Moe-der aan.
Ze zegt zacht-jes: „Moes-je, m'n hoofd-je doet zo pijn.”
„Arme schat, hoe kwam het toch, Wil-ly? Ben je te hoog op de schom-mel ge-gaan?”
Willy knikt. „Ja, Moes, ik ging zo hoog en toen gleed ik er in-eens af.”

E-ven la-ter stopt de bus.

Moe-der helpt Wil-ly uit-stap-pen.

Dan zijn ze vlak bij het huis van de dok-ter.

„Moes, doet de dok-ter me geen pijn?” vraagt Wil-ly ang-stig.

„Nee hoor, mis-schien heel e-ven-tjes, maar dan maakt de dok-ter je weer gauw be-ter.”

Moe-der belt en vraagt: „Is de dok-ter nog thuis?”

„Ik zal e-ven voor U kij-ken, Me-vrouw.”

E-ven la-ter komt het dienst-meis-je te-rug en zegt: „Komt U maar bin-nen, Me-vrouw.

De dok-ter komt da-de-lijk bij U.”

Moe-der en Wil-ly ko-men in de ka-mer van de dok-ter.

Dan gaat de deur weer o-pen.

Het is de dok-ter.

„Dag, Me-vrouw; dag, zus.

Ver-telt U maar eens, wat er aan de hand is. O, ik zie het al.
 Ben je ge-val-len, puk?"
 „Ja, dok-ter”, zegt Wil-ly zacht-jes.
 Moe-der ver-telt al-les aan de dok-ter. Hij pakt Wil-ly op en zet haar op een stoel.
 Wil-ly kijkt heel bang naar Moe-der. De dok-ter zegt: „Wees maar niet bang, hoor. We zul-len er e-ven een mooi ver-band-je om doen.
 't Doet maar heel e-ven pijn.
 Maar je bent wel een flin-ke meid, hé?"
 Wil-ly knikt en zit heel stil.
 De dok-ter heeft de doek van haar hoofd-je ge-haald.
 Hij doet met heel voor-zich-ti-ge han-den al-les wat er aan de wond ge-daan moet wor-den.
 E-ven zegt Wil-ly: „Au.”
 Maar ver-der zit ze heel stil, ze huilt niet.
 De dok-ter doet er een mooi, wit ver-band om.
 't Is nu net, of ze zen breed wit lint om haar haar heeft.
 Dan is ze klaar.
 De dok-ter zegt: „Je bent een flin-ke meid, hoor, ik zal eens e-ven kij-ken, of ik nog een lek-ke-re pe-per-munt voor je heb.”
 Hij zoekt in z'n zak-ken en ja hoor, daar komt er al één te-voor-schijn.
 „Dank U wel, dok-ter”, zegt Wil-ly.
 De dok-ter zegt nu, wan-neer Moe-der te-rug moet ko-men en dan laat het dienst-meis-je hen weer uit.
 Bui-ten ge-ko-men, zegt Moe-der:
 „Maar wat zul-len we nu doen, Wil-ly? Nu kun-nen we niet eens in huis, want we heb-ben geen sleu-tel.
 Weet je wat, we zul-len maar naar Va-der gaan.
 Die heeft ook een sleu-tel, dan moe-ten we die maar gaan ha-len.
 Doet je hoofd-je nu nog erg veel pijn, Wil-le-ke?"
 „Nee, Moes, al-leen is 't een beet-je strak.”
 „Nu, la-ten we dan maar gauw op stap gaan.”
 Wel-dra ko-men ze bij een heel groot ge-bouw.
 Daar werkt Va-der.
 Er zit een por-tier in een ka-mer-tje vlak bij de deur.
 Moe-der gaat naar hem toe en vraagt, of ze Mijn-heer Dijk-stra e-ven mag spre-ken.

„'t Komt in or-de, Mevrouw", zegt hij.

E-ven la-ter roept Wil-ly: „Daar is Va-der. Va-der... Va-der, kijk eens, zo mooi."

Ze wijst naar haar hoofd-je, waar dat mooi-e wit-te ver-band om zit.

Maar Va-der schrikt er van en vraagt aan Moe-der: „Wat is er ge-beurd, Moe-der? Heeft ze zich zo be-zeerd?"

Dan ver-telt Moe-der al-les. Ook van het sleu-tel-tje en ze vraagt, of ze nu Va-ders sleu-tel mag heb-ben.

„Ja, na-tuur-lijk mag dat, Moe-der, doch ik zou straks nog maar eens goed zoe-ken.

Dat sleu-tel-tje kan toch niet weg-lo-pen?"

Moe-der zal het doen en dan zeg-gen ze Va-der goe-den-dag.

Va-der moet nu weer gauw aan 't werk gaan, an-ders komt hij niet klaar.

Moe-der en Wil-ly stap-pen weer in een bus en rij-den fijn naar huis.

Wil-ly zit nu wel op haar knie-tjes voor het raam-pje.

Ze vindt het echt jam-mer, als ze er weer uit moet.

Als ze thuis ko-men, gaat Moe-der gauw aan 't werk.

Ze heeft de bed-den straks al af-ge-haald. Als ze ge-ge-ten hebben, zal ze de slaap-ka-mers wel ver-der doen.

Ze moet nu eerst de huis-ka-mer af-ma-ken en het e-ten ver-zor-gen. Ze is zo laat van-daag door-dat ze zo'n tijd weg is ge-weest.

Maar Moe-der zal wel heel hard wer-ken; dan komt ze toch nog wel klaar van-daag.

9. Waar is m'n sleu-tel?

Bram-me-tje komt uit school.

Hij gaat meest-al met Wim sa-men naar huis. Maar nu niet.

Hij holt, zo hard hij kan, naar huis.

Hij moet het im-mers zo gauw mo-ge-lijk aan Moe-der ver-tel-len?

Dat heeft hij be-loofd aan God.

En wat je be-looft, moet je al-tijd doen.

Als Bram-me-tje bij z'n huis komt, blijft hij ver-won-derd staan.
Wie staat daar voor het raam?

't Lijkt Wil-ly wel.

Maar hoe kan dat nu, wat heeft ze toch om haar hoofd?

O, nu be-grijpt hij het al.

Wil-ly is ze-ker aan 't spe-len en nu heeft ze een wit-te doek om haar hoofd ge-daan.

Wil-ly heeft Bram-me-tje ook al ge-zien. Ze roept: „Moe-der, daar is Bram-me-tjel”

Moe-dër doet o-pen en Bram loopt vlug naar Wil-ly.

„Wat ben je aan 't spe-len, Wil-ly? Mag ik mee-doen, dan moet ik ook zo'n mooi-e wit-te lap om m'n hoofd.”

Moe-der be-gint te lach-en.

Ze zegt: „Maar, jon-gen, Wil-ly is niet aan 't spe-len!

Ze heeft een gat in haar hoofd en nu zijn wij bij de dok-ter ge-weest, hé, Wil-ly?”

„Ja, Bram-me-tje en toen heeft de dokter er een mooi ver-band om-ge-daan, en ik kreeg ook een pe-per-munt, om-dat ik niet ge-huild had.”

Bram-me-tje kijkt vol ont-zag naar dat mooi-e ver-band.

Hij voelt er eens e-ven aan met voor-zich-ti-ge vin-gers.

„Goei-e . . . hoe kom je daar nou aan, Wil-ly? Ben je ge-val-len?” roept Jan op-eens.

Jan is ook thuis ge-ko-men en ziet da-de-lijk Wil-ly's ver-band. Dan ver-telt Wil-ly. Van de schom-mel en dat haar hoofd-je zo bloed-de.

„En toen kon Moe-der ner-gens het sleu-tel-tje vinden en toen

zijn we zo maar zon-der sleu-tel naar de dok-ter ge-gaan.
Nou en toen zij we naar Va-der ge-gaan om Va-der's sleu-tel
te ha-len."

Bram-me-tje is de sleu-tel he-le-maal ver-ge-ten.

O, en nu zou hij het nog wel ver-tel-len. En nu heeft Moe-der
het al ge-merkt.

Maar Moe-der is he-le-maal niet boos op hem.

Ze zegt: „Ja, jon-gens, jul-lie moes-ten maar eens goed zoe-ken
voor Moe-der. Mis-schien vin-den jul-lie het dan wel. Het zal
toch wel hier er-gens rond-zwer-ven of . . . zou ik het op straat
ver-lo-ren heb-ben. Maar dat kan toch niet?"

Jan duikt al op de grond en gaat o-ver-al zoe-ken.

Dan duikt Bram-me-tje ook op de grond en gaat ook zoe-ken.
„Maar ver-tel je het nu toch niet aan Moe-der?" fluistert het
stem-me-tje van bin-nen.

„Mis-schien vind je het wel en dan hoef je niets te zeg-gen"
zegt een an-der stem-me-tje.

Bram-me-tje zoekt met een heel rood hoofd.

Hij heeft zo'n kleur, om-dat hij nu niet meer weet, wat hij doen zal.

Zal hij het zeg-gen of . . . zal hij al-leen maar mee zoe-ken?

En Bram-me-tje zoekt maar.

Hij kijkt in ie-der hoek-je en gaat-je.

Hij kijkt zelfs in de ko-len-bak en in de naai-doos.

Maar ze vin-den niets.

Dan gaan ze brood e-ten.

Va-der komt nooit thuis 's mid-dags, om-dat hij zo ver weg werkt.

Na het e-ten gaan Bram-me-tje en Wil-ly spe-len.

Wil-ly is een zie-ke Me-vrouw en hij is de dok-ter.

Hij maakt haar hoofd he-le-maal be-ter. „Het ver-band moet er
nog wel een dag om blij-ven hoor, Me-vrouw", zegt Bram-me-tje.

Dan is hij de zie-ke en Wil-ly de dok-ter. Ze weet wat.

Ze loopt naar haar kast-je en haalt er een wit-te lap uit.

Daar speelt ze al-tijd mee.

Dan is het haar ta-fel-kleed, als de pop-pen-ta-fel ge-dekt moet
wor-dën.

Nu moet het maar als ver-band ge-bruikt wor-den.

Ze bindt het om Bram-me-tjes hoofd.

Ze heb-ben sa-men zo'n pret en ze lach-en en pra-ten tot
Moe-der zegt, dat Bram-me-tje naar school moet.

Daar gaat hij dan.

En nu is dat ra-re ge-voel er weer.

Maar hij wil er nu niet meer aan den-ken.

Mis-schien denkt Moe-der wel, dat zij het zelf ver-lo-ren heeft.

Nu, en Moe-der krijgt toch geen straf.

Dan is het ook zo erg niet.

En God heeft mis-schien niet eens ge-hoord, wat hij be-loofd heeft. Hij heeft het maar zo heel erg zacht-jes ge-be-den en God is zo ver weg.

Nee, Bram-me-tje wil er nu niet meer aan den-ken.

Hij holt weg en gaat fijn met z'n vriend-jes spe-len.

10. Ein-de-lijk . . . eer-lijk

Het is a-vond.

Va-der zit de krant te le-zen.

Moe-der zit te naai-en.

Zij is erg moe.

Het is ook zo'n ra-re dag ge-weest. Ze heeft zich zo moe-ten haas-ten, om klaar te ko-men.

Eerst dat val-len van Wil-ly, zo-dat ze haast de he-le mor-gen met haar op stap is ge-weest.

En nu van-mid-dag, toen ze net de bed-den op-ge-maakt had, kwam O-ma op vi-si-te.

Nu, toen kwam er van de slaap-ka-mers doen niets meer.

Ge-luk-kig, dat ze de bed-den net klaar had.

Mor-gen moet ik de ka-mers dan maar een flin-ke beurt ge-ven, denkt Moe-der. En dat ik die sleu-tel nu toch kwijt ben! Wat ver-ve-lend is dat toch!

Va-der was er een beet-je boos om.

„Je hebt hem ze-ker er-gens la-ten slin-ge-ren, Moe-der.

't Is je ei-gen schuld. En nu moe-ten we een nieu-we ko-pen en die zijn zo duur!”

Ja, Moe-der vindt het al-le-maal erg naar. Op-eens hoort ze wat. Ze luis-tert eens goed.

Komt er één naar be-ne-den?

En ja, daar gaat de deur o-pen en met-een valt Bram-me-tje snik-kend te-gen Moe-der aan.

Moe-der trekt hem op schoot en vraagt, wat er is.

Va-der zegt: „Maar, Bram, hoe heb ik het nu met je? Heb je soms ge-droomd, of wat is er?”

„Ik... ik... ik heb het gedaan, maar ik zal het nooit meer doen en ik zal ook nooit meer wat aan God be-lo-ven en het niet doen.

O, Moe-der, ik zal hem zelf wel be-ta-len uit m'n spaar-pot”, snikt Bram-me-tje.

Moe-der en Va-der kij-ken el-kaar ver-baasd aan.

Wat zal hij nooit meer doen en wat heeft hij aan God be-loofd en het niet ge-daant?

„Kom, Bram-me-tje, wees nu eens kalm en ver-tel dan al-les eens, want we be-grij-pen er niets van”, zegt Moe-der.

Dan pro-beert Bram-me-tje om niet meer te hui-len.

Na een poos-je snikt hij al-leen nog maar een beet-je af en toe.

Dan, met z'n hoofd-je te-gen Moe-ders schou-der, ver-telt hij al-les.

Eerst van het sleu-tel-tje, dat hij het zag lig-gen en dat hij 't aan z'n riem heeft ge-daan.

Dan, dat het-weg is ge-raakt en al-les van die gro-te sleu-tel. „O, dus daar-door ben je uit je bed gerold gis-te-ren-nacht”, zegt Va-der.

„Ja, Va-der, toen de gro-te sleu-tel me los-liet, toen viel ik naast m'n bed”, zegt Bram-me-tje met een be-ve-rig stem-me-tje.

Dan ver-telt hij van het ver-haal van Jo-zef en wat Bram-me-tje toen heel zacht-jes ge-be-den heeft en dat hij toen toch niets verteld heeft.

Maar toen zei Va-der: „O, Bram-me-tje, wat is dat erg.

Als je iets be-looft, moet je het al-tijd doen en z e k e r, als je 't aan God be-loofd hebt.”

Bram-me-tje knikt. Ja, dat is zo, daar-om kon hij nu ook heel niet sla-pen.

„En ik vond het zo erg, dat Va-der zo boos was op Moe-der. Moe-der kon het niet eens hel-pen, want ik had het ge-daan.”

Dan zegt Bram-me-tje niets meer.

Hij heeft nu al-les eer-lijk ver-teld.

Zou-den Va-der en Moe-der erg boos op hem zijn?

Hij durft niet naar ze te kij-ken. Hij houdt z'n hoofd-je maar weg-ge-stopt te-gen Moe-ders schou-der.

Heel stil is het in de ka-mer.

Dan zegt Moe-der op-eens: „Bram-me-tje, je bent wel heel erg stout ge-weest.

Je hebt stil-le-tjes wat weg-ge-no-men.

Je hebt ge-jokt.

Je hebt iets be-loofd en 't niet ge-daan en je hebt ook nog weg-ge-maakt wat niet van jou was.

Maar, Bram-me-tje, ik ben heel erg blij, dat je 't nu toch eer-lijk verteld hebt.

't Heeft wel heel erg lang ge-duurd, maar ge-luk-kig heb je niet M o e d e r de schuld la-ten hou-den.

Je zult wel een na-re dag ge-had heb-ben hé, jon-gen?”

„Ja, Moes”, zegt Bram heel zacht.

„Bent U nou heel erg boos op me en Va-der ook? En zou God toch nog wel van me hou-den?”

„Nu, jon-gen, echt boos zijn we nu niet meer op je, maar wel een beet-je ver-drie-tig.

Je moet eerst ook maar aan God vra-gen, of Die je ver-ge-ven wil", zegt Va-der.

Dan knielt Bram-me-tje voor Moe-ders stoel en sa-men met Va-der vra-gen ze de He-re in de he-mel om ver-ge-ving.

Dan is 't net, of ze al-le drie niet zo ver-drie-tig meer zijn.

Va-der zegt: „Ja, Bram, nu zal ik mor-gen-mid-dag een nieu-we sleu-tel gaan be-stel-len. 't Is toch Za-ter-dag, dus dan heb ik 's mid-dags vrij.

Maar dan moet jij hem be-ta-len, uit je spaar-pot hoor, Bram-me-tje.

Dat is eer-lijk.

Jij hebt de sleu-tel weg-ge-pakt, en je wist best, dat dat geen speel-goed was.

Jij hebt hem ook weg-ge-maakt, dus nu moet jij hem be-ta-len, vind je ook niet?"

Bram-me-tje zegt: „Ja, Va-der."

Dan geeft hij Va-der en Moe-der een zoen.

Moe-der brengt hem naar bo-ven en stopt hem lek-ker toe.

„Wel-te-rus-ten, Bram-me-tje."

„Wel-te-rus-ten, Moe-der."

Dan is al-les heel stil in de slaap-ka-mer.

E-ven denkt Bram-me-tje nog, dat het zo fijn is, dat hij nu al-les ge-zegd heeft.

't Is wel jam-mer, dat zijn spaar-pot nu leeg-ge-maakt moet wor-den.

Bram-me-tje spaart voor een au-to-ped op lucht-ban-den.

Nu moet er weer zo-veel uit, nu duurt het weer veel lan-ger voor hij ge-noeg cen-ten heeft.

Dan val-len zijn o-gen dicht.

Hij is zo moe van 't hui-len en van 't den-ken.

En vlak bij hem on-der het bed, daar ligt . . . ?

Nie-mand weet het.

11. Nu is al-les weer goed

Bram-me-tje en Jan zijn naar school.

Moe-der is aan 't werk.

Ze gaat de slaap-ka-mer doen, want die is gis-te-ren heel niet ge-daan.

Moe-der beurt de kleed-jes op.

Dan . . . o, dan ziet ze op-eens wat lig-gen op de grond.

Haar o-gen wor-den groot van ver-ba-zing.

Ze bukt en ze pakt!!!

Ze houdt het sleu-tel-tje in haar hand.

O, wat is Moe-der dan blij.

Ze is zo vrees-lijk blij, want nu hoeft Va-der van-mid-dag geen nieuw te be-stel-len.

Nu hoeft Bram-me-tjes spaar-pot niet leeg-ge-haald te wor-den.

Moe-der zingt van blij-heid.

Maar, hoe zou het daar toch ko-men?

Bram-me-tje is het op school kwijt ge-raakt en nu vindt Moe-der het op zijn slaap-ka-mer-tje!

Nee, Moe-der be-grijpt er niets van.

Als Bram-me-tje thuis komt, zegt ze:

„Raad nu eens, wat ik op je slaap-ka-mer-tje ge-von-den heb?”

Bram-me-tje raadt van alles. „Een tol, een cent, een spij-ker?”

Maar hij raadt het niet.

Dan zegt Moe-der: „Kijk, dit.”

Ze haalt het sleu-tel-tje te-voor-schijn. „O, Moe-der, heeft U het ge-von-den, wat fijn, wat fijn!”

Bram-me-tje danst van pret in de rond-te. „Nu hoeft m'n spaar-pot ook niet leeg hé, Moes?

Nu blij-ven al de cen-ten toch voor de au-to-ped.”

Bram-me-tje is dol van blijd-schap.

Maar op-eens zegt hij: „Hoe kan dat nu, Moes? Het sleu-tel-tje kan toch niet lo-pen?

En ik ben het op school kwijt ge-raakt.”

„Ik be-grijp er ook niet veel van. Maar . . . wel-ke broek had je aan, Bram-me-tje?”

„De-ze, Moe-der, de-ze lan-ge broek.”

„Kom eens hier.”

Moe-der voelt in Bram-me-tje's zak.

„O, Bram, je hebt een gat in je zak en daar is de sleu-tel na-tuur-lijk door-ge-rol-d en door dat e-las-tiek kon hij niet uit je pijp op de grond rol-len.

Toen je je broek uit-trok is de sleu-tel ge-val-len, denk ik.

Maar hoe hij dan juist o n d e r het kleed-je is ge-ko-men, dat be-grijp ik niet.”

Nee, dat weet nie-mand . . . , ook Va-der niet. Al-leen het sleu-tel-tje zelf.

Maar al-le-maal zijn ze erg blij, dat het sleu-tel-tje nu weer te-recht is.

Bram-me-tje komt n o o i t meer aan het sleu-tel-tje, want hij zal niet gauw ver-ge-ten, wat een na-re, ang-sti-ge da-gen hij heeft ge-had.

En dat is maar goed ook, want sleu-tels zijn g e e n speel-goed.

INHOUD

	Pag.
1. In de klas	3
2. Zou Moe-der het al we-ten?	6
3. Het sleu-tel-tje	8
4. Zo'n on-deugd	9
5. Ik heb het ge-won-nen	11
6. Jij, jij hebt het ge-daan!	13
7. Zou God boos zijn?	15
8. Naar de dok-ter	18
9. Waar is m'n sleu-tel?	22
10. Ein-de-lijk eer-lijk	25
11. Nu is al-les weer goed	29